

Po treh letih bivanja v ljubljanskem bogoslovju sem se skupaj z mariborskimi bogoslovci preselil v **Maribor**. Zavedal sem se, da je to le prehodna postaja in kljub dobremu počutju to ni bil moj dom. Še vedno sem imel korenine v prvotnem domu v Laškem.

Kaplanski dekret me je preselil v **Celje**. Tu mi je bilo bolj domače, saj sem bival v bližini mojega prvega doma in v Celju sem tudi preživel dijaška leta. Lahko rečem, da sem se kljub zavedanju, da tukaj ne bom ostal, počutil kakor doma. Pa je minilo sedem let, ko sem moral spremeniti svoje domovanje.

Pristal sem kot župnik na **Stranica**. Tu je bil ponovno moj pravi dom, saj sem bival skupaj z mamo, ki mi je gospodinjala, in sobival z ljudmi, s katerimi smo se dobro razumeli. Menil sem, da bo ta moj dom trajnejši, morda celo do smrti. Pa je po sedmih letih umrla mama in škofov dekret me je ponovno prestavil v Maribor – bogoslovje.

Maribor je za 1 leto (spiritual) + 7 let (rektor) spet postal moj začasni dom. V njem se nisem počutil slabo, nisem si pa delal utvar o trajnosti tega domovanja in komaj čakal, da se preselim na kakšno župnijo.

Po 1 + 7 letih sem novo domovanje dobil v **Velenju**. Tam sem čutil, da ne bom dolgo ostal. Lepo je bilo, dobro smo se razumeli, toda obremenitev je bila za moje zdravje prevelika, zato sem moral po enem letu spremeniti dom.

Novo domovanje sem dobil v **Šentilju pri Velenju**. Tam smo v župnišču ponovno ustvarili vse pogoje za pravi dom. Tudi župljani so župnišče začeli sprejemati kot župnijski dom. Ponovno sem menil, da bo to moj dom za vrsto let. A je bila moja bolezen močnejša in po 7 letih sem ponovno moral zapustiti ta dom in se preseliti v Maribor, v domovanje starejših duhovnikov. **Maribor** oz. Dom duhovnikov naj bi bil, po mojem mnenju moj dokončni zemeljski dom. Imel sem lepo stanovanje, z duhovniki smo se dobro razumeli, po svojih močeh sem še pomagal na župniji, zaupali so mi tudi zadolžitev sodnika cerkvenega sodišča in tudi delo pri zbiranju podatkov o slovenskih mučencih 20. stoletja. Vse je kazalo, da bo to moj zadnji in dokončni dom. Pa je ponovno prišel potres, ki me je odnesel dalje.

(Prihodnjič nadaljevanje)

Maše v prihodnjem tednu 7.00: + živi in + farani 9.00: + Stanko ALEŠ, obl. 10.30: + Matija, obl., Marija, Matija, Jakob JUTERŠEK, Jože in Vinko ŽELEZNIK + Fortunat in Darko HRASTNIK, obl.
PONEDELJEK, 31.12.2018, sv. Silvester , papež 10.30: + Silva HROVAT + Stane ROPRET + Avguštin ŽIKOVŠEK + Ivan RAZBORŠEK
TOREK, 1.1.2019, sv. Marija, Božja Mati 9.00: + zahvala in priprošnja za Božje varstvo 10.30: + Janez DOLAR, 30. dan + Ivan BELEJ
SREDA, 2.1., sv. Bazilij Veliki , škof 7.30: + Franc KOZMUS + Matjaž MASTNAK + Ivana RAMŠAK
ČETRTEK, 3.1., sv. Ime Jezusovo 18.00: + Anton CIRAR, 8.dan + Ludvik VERBOVŠEK
PETEK, 4.1., sv. Angela Folinjska , redovnica. 7.30: + Štefanija VRBOVŠEK 18.00: + Ana LUKEŽ + Marta PUSAR
SOBOTA, 5.1., sv. Janez Nepomuk Neumann , škof 18.00: + Ana VODIŠEK, 15 obl., mož Peter 14.obl. vsi + ŽIKOVŠEK IN ZEME
GOSPODOVO RAZGLAŠENJE , 6.1. 7.00: živi in + farani 9.00: + Leopold BREČKO, 25. obl. + Ivan ŠKORJA, 5 obl. Justina ter Marija in Franc PIRŠ 10.30: + Pavla VOGA in Pavlina KOZMUS + Janez ULAGA

MARTINOVA LILIJA

30. december 2018, leto 09, št. 45

PRAZNIK SVETE DRUŽINE

Krepostno življenje Jezusa, Jožefa in Marije naj bi posnemale vse družine in živele v ljubezni, potrpežljivosti, velikodušnosti, razumevanju in odpuščanju. Stanovitna ljubezen v družini temelji na ljubezni do Boga.

Molitev papeža Frančiška za družino

*Jezus, Marija in Jožef,
v vas zremo sijaj resnične ljubezni,
na vas se z zaupanjem obračamo.
Sveta nazareška Družina,
daj, da bodo tudi naše družine
prostor občestva in molitve,
pristine šole evangelija
in majhne domače Cerkve.
Sveta nazareška Družina,
naj družine nikoli več ne doživijo
nasilja, zapiranje vase in razdeljenosti,
naj vsi, ki so bili ranjeni ali pohujšani,
kmalu najdejo tolažbo in ozdravljenje.
Sveta nazareška Družina,
naj škofovska sinoda
v nas znova prebudi zavest
o svetosti in nedotakljivosti družine,
o njeni lepoti v božjem načrtu.
Jezus, Marija in Jožef,
prisluhnite in uslišite naše molitve.*

Amen. (TT)

OBIČAJI OKROG NOVEGA LETA

Nedolžni otročiči (28. 12.)

Preveč preprosta je razlaga, da se otroci s tem, ko »tepežkajo« odrasle, vsaj enkrat na leto »maščujejo« za udarce, ki so jih bili čez leto sami deležni. Pri nas je tepežkanje v navadi na dan nedolžnih otrok. Spomin nedolžnih otrok sloni na evangeljskemu poročilu, ki piše, kako so se »modri« ob vrnitvi iz Betlehema izognili ponovnemu srečanju s Herodom. Ko je Herod videl, da so ga modri prevarali, se je silno razjezil; dal je pomoriti, v Betlehemu in v vsej njegovi okolici, vse dečke, mlajše od dveh let. Obstaja pa tudi druga razlaga, saj je bila v 12. stol. v samostanskih šolah šega, po kateri so en dan učenci vladali, učitelji ubogali, učenci so spraševali, učitelji odgovarjali.

Blagoslov doma na staro leto (II. sveti večer) (31. 12.)

Na zadnji dan leta naj bi se družina zahvalila Bogu za vse prejete milosti v preteklem letu in ga prosila za pomoč v novem. Poleg udeležbe pri zahvalnem bogoslužju v cerkvi, naj bi tudi domá našli čas za skupno molitev, v katero vključimo blagoslov dóma s kropljenjem in kjer je možno tudi kajenjem (s takšnim kadilom, kot ga uporablja duhovnik v cerkvi). Bogoslužje začnemo pri družinski mizi, na katero smo postavili križ, svečo, Sveto pismo, blagoslovljeno vodo in če je mogoče pripravimo tudi kadilo. Otrokom lahko damo v roke njihove krstne sveče.

Koledniki

V okolici Laškega so hodili koledniki od hiše do hiše. Poleg pevcev so hodili tudi muzikantje: najprej so zaigrali, potem voščili ob novem letu, spet zaigrali, nazadnje so jih povabili v hišo, kjer so igrali naprej.

*Veselite se zdaj vsi počez,
novo leto je prišlo res!*

*To staro je minulo zdej,
bod hvala Bogu vekomej!*

*Preljubi sosedje naši,
ne bodite tako zaspani,
Poslušajte, kaj povemo:
veselje oznanjujemo.*

*Novo leto vam vošimo,
Bogu vas priporočimo,
Bog vam daj srečen žegen,
dolgo živet in srečno vmret!*

Trikraljevska akcija

Po izvoru je poganska šega, ki je označevala obhode ob prehodu starega v novo leto. Krščanstvo je obrednim obhodom – koledovanju dalo novo vsebino: pričeli so oznanjati veselo novico, da se je rodil odrešenik sveta, Jezus Kristus. Poseben pomen so imeli koledniki v kmečkem okolju. K hišam so prinašali blagoslov za letino ter zdravje in srečo ljudem in živini, zato so bili zmerom in povsod dobrodošli in vredni plačila. Običaj je bil razširjen in prisoten po vsej Sloveniji vse do druge svetovne vojne. Z leti so nekdanji številni koledniki po naših vaseh in mestih postali redkost. V večini krajev so nazadnje koledovali le še otroci. Bogastvo koledniških pesmi in običajev pa še vedno priča o živosti koledovanja na Slovenskem.

Blagoslov doma za praznik Gospodovega razglašenja (III. sveti večer) (6. 1.)

Praznik Gospodovega razglašenja ali Treh kraljev so naši predniki praznovali kot »tretji božič« (drugi je bil na staro leto), torej prav tako slovesno kot sam sveti večer. Prav je, da mu tudi danes posvetimo dovolj pozornosti, saj se Cerkev na ta dan spominja ne le prihoda modrih, ampak tudi Jezusovega krsta v Jordanu in Jezusovega prvega čudeža v Kani. III. sveti večer je večer pred praznikom sv. treh kraljev.

(TT)

Laški rojak msgr. **Jože Kužnik** je v reviji Zvon s Hriba, ki je glasilo Doma sv. Jožef, številka 19, ob letošnjem božiču objavil pomenljivo razmišljanje o domu. Poprosili smo ga, če še nam spregovori na nedeljo sv. družine in odgovori na vprašanje:

“Kje je moj ljubi dom?”

Kristjani se zavedamo, to nas uči naša vera, da smo na tem svetu zgolj popotniki, ki nimamo stalnega bivališča in potujemo v večni domovino, kjer bo naš večni dom. Pa vendar tudi tukaj na zemlji potrebujemo neka bivališča, kjer se ustalimo in si najdemo svoj začasni dom. Kje je ta naš dom? Tam, kjer živimo z ljudmi, ki nas imajo radi, kjer se čutimo sprejete, ljubljene, zavarovane. A taki domovi so večinoma nestalni. Normalno zaživimo v domu s starši, kjer se vzgajamo, odraščamo in se pripravljamo za samostojno življenje. Ko odrastemo, zapustimo ta svoj prvotni dom in si želimo ustvariti svoj lastni dom. Nas pa življenje vodi tudi po drugih poteh in nam ponuja druge oblike bolj ali manj stabilnega doma. V tem se kaže uresničitev svetopisemskega spoznanja, da »Božja pota niso naša pota in Božje misli niso naše misli«. Kolikokrat nas Božja roka vodi po povsem drugih poteh, kakor smo si jih mi zamislili in nas uči nestalnosti in minljivosti naših domov. Pa se na koncu koncev pokaže, da je bilo tako najbolj prav za nas same, kakor tudi za druge. Jaz sem v življenju moral velikokrat menjavati svoj dom in izkušati nestalnost bivanja na enem kraju in sem se moral s pesnikom spraševati: »Kje je moj ljubi dom?« V nadaljnjem skušam odgovoriti na to.

Moj prvi dom je bil v Laškem, pod starim gradom, kjer sem ob ljubeči skrbi moje mame (oče je padel v vojski), v domu svojega starega očeta odraščal in dobival pošteno vzgojo za krščanske vrednote, prve zametke vere, pa tudi duhovnega poklica. To je bil topel in ljubeč dom, ki mi je dal trdne temelje za življenje. Tam sem se počutil in bil res doma.

To se je spremenilo po maturi, ko sem odšel v **Ljubljano** na študij. Iskal sem se in spoznaval revščino študentske sobe, dokler nisem pristal v bogoslovju. Bivanje v bogoslovju nam je skušalo dati pridih domačnosti, kar je vodstvu v precejšnji meri uspevalo. K temu je pripomoglo tudi dobro razumevanje med bogoslovci.